

den ærede Rigsdagsmand meget ofte ikke mener det saa slemt, som hans Ord lyde. Imidlertid maa det vistnok betragtes som noget meget slemt, naar hans Ord falde saa hensynsløse, og tillige saa stærke, at man skulde troe, det var en reen Livsfag, han kæmpede for. Jeg skal derfor tillade mig, i nogle saa Grundtræk at tilbagefalde det Væsentlige af, hvad den ærede Rigsdagsmand yttrede angaaende det foreliggende Spørgsmaal, og, da jeg nøie lagde Mærke til, hvad han sagde, troer jeg, at det, jeg her udtaler, skal være saaledes i Overensstemmelse med, hvad der virkelig blev ytret, at ikke noget Væsentligt skal blive udeladt.

Den ærede Rigsdagsmands Betragtninger over denne Sag faldt i 3 Hovedmomenter, hvoraf jeg skal tillade mig særligt at berøre hvert enkelt. Det første af dem er tildeels allerede blevet berørt af den ærede Rigsdagsmand, som nu satte sig, det nemlig, hvorved den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgfreds meget stærkt søgte at prædisponere Forsamlingen mod denne hele Sag ved at fortælle, at der laa noget ganske Andet bagved den, at det var Meningen at faae en Afgjørelse med Hensyn til de her omhandlede Embedsmænd, for da senere at kunne benytte denne særlige Sag ved den almindelige Gageringslov, hvorfor det havde været Opgaven at faae, som han yttrede sig, dette Forslag stormet igjennem saa hurtigt som muligt fremfor de andre Lønningslove. Den høitærede Formand fandt sig foranlediget til for sit Vedkommende at gjøre en Bemærkning i Anledning af „Stormen“ med Hensyn til dens Foretagelse her i Thinget, og viste, at der ikke i fjerneste Maade havde rørt sig nogen Vind i saa Henseende, og jeg troer ogsaa, at, naar man vil see hen til hele Sagens Gang, ogsaa paa tidligere Stadier, foreligger det saa klart, at den ærede Rigsdagsmand ikke vil kunne benægte det, at der ikke har været nogen Tanke om at fremtvinge en hurtigere Afgjørelse af Sagen end den aldeles naturlige, for at benytte den i det Diemed, som af den ærede Rigsdagsmand blev omtalt. Ministeriet har tværtimod paa det Bestemteste udtalt, at det var dets Afgt og Tanke at bringe denne Lov i umiddelbar For-

bindelse med den nye almindelige Gageringslov, som foreligger, og det er jo ogsaa udtrykkeligt sagt i Motiverne til Lovudkastet, at der allerede for over et Aar siden fra de Vedkommendes Side androges paa at faae et saadant Lovforslag sat igjennem, men at Ministeriet netop dertil svarede, at, da der var Spørgsmaal om en almindelig Gageringslov, vilde man ansee det for rigtigst, at denne Sag sattes i Forbindelse dermed og fulgtes med den. Disse Sager kom derfor ogsaa samtidigt her ind, ja, den her foreliggende kom endog, maaffee ved et Tilfælde noget senere, baade med Hensyn til Forelæggelsen og med Hensyn til 1ste Behandling, hvorfor den ogsaa kom noget senere til det vedkommende Udvalg, der havde at bearbejde begge Lovforslag, og hvoraf den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgfreds var Medlem. Jeg troer altsaa, det er indlysende, at der ikke er den allerfjærreste Grund, hvorpaa denne aldeles ugrundede Supposition kan støttes med Hensyn til Ministeriet. Men, om den nu ogsaa var grundet, om det nu ogsaa havde været Tilfældet, at Ministeriet var gaaet ud fra, at man kunde og skulde afgjøre denne Sag særligt, alene for sig, saa trøster jeg mig til, at det vil findes, at der netop i denne Lovs Særegenhed ligger en god Grund til, at denne Sag kan betragtes, behandles og afgjøres for sig, uden at der deraf skulde flyde slemme og farlige Følger. Jeg vil ikke nærmere documentere, hvorfor dette maa siges at være Tilfældet, idet jeg nemlig er saa heldig, for denne Anstuelse at kunne producere en Autoritets Vidnesbyrd, som jeg i nærværende Tilfælde sætter den høieste Rættis paa, og som især for den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgfreds maa være usforkasteligt. Det er nemlig den ærede Rigsdagsmand selv. Den ærede Rigsdagsmand yttrede udtrykkeligt og bestemt i Slutningen af sit Foredrag ved denne Sags 1ste Behandling, hvor hans hele Optræden staaer i en mærkelig Modsætning til, hvad han i det sidste Møde fandt sig foranlediget til at udtale (Tscherning: Nei!), idetmindste er der dert en Vittring, som den ærede Rigsdagsmand vistnok vil indrømme staaer i den mærkeligste Modsætning til, hvad han udtalte igaar (Tscherning: Nei!). Jeg skal op-